

vatel, že toto odvolání, jež ovšem je označeno presentačním datem ze dne 8. července 1918, bylo ve skutečnosti podáno již 26. června, tudíž ještě před uplynutím 60denní lhůty ustanovené v § 7 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. u okresní komise vyživovací v Pelhřimově a předkládá na důkaz toho podací arch, ve kterém je potvrzeno, že toto odvolání bylo 26. června 1918 podáno. Námitku tu mohl stěžovatel uvést teprve ve stížnosti, poněvadž teprve z naříkaného rozhodnutí stěžovatel seznal, že žalovaný úřad pokládal odvolání za opožděné.

Nutno tudíž rozpor mezi těmito oběma úředními potvrzeními vyjasnit a bylo proto naříkané rozhodnutí po rozumu § 6 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 344.

V y h o š t ě n í: Předpoklady pro vyhoštění dle § 2 zák. ze dne 27. července 1871 č. 88 ř. z.

(Nález ze dne 24. února 1920 č. 1462.)

P r e j u d i k a t u r a: nález ze dne 18. února 1920 č. 1229, sbírky č. 334.

V ě c: Maxmilian L., t. č. v Drážďanech (adv. Dr. Eisner z Prahy) proti zemské správě politické v Praze stran vyhoštění z území československé republiky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem magistrátu v Liberci ze dne 30. dubna 1919 čís. Stg 404/19-1 byl stěžovatel dle § 2 zák. ze dne 27. července 1871 čís. 88 ř. z. vyhoštěn z území československé republiky, poněvadž nemá v ní domovské příslušnosti a ježto jest jeho pobyt v ní z ohledu na veřejný pořádek nepřipustný proto, že tu neoprávněně vyvíjí lékařskou činnost.

Rekursu jeho nevyhověno naříkaným rozhodnutím, ježto dány jsou podmínky uvedeného § 2, když dle spisů jsou veřejný pořádek a bezpečnost v tomto státním území jeho činností ohroženy.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti do tohoto rozhodnutí toto:

Dle čl. 2 zák. ze dne 28. října 1918 čís. 11 sb. z. a n. a § 2, odst. 5 zák. ze dne 27. července 1871 č. 88 ř. z. mohou se osoby, které v území československé republiky nemají domovského práva, z celého tohoto území vyhostiti, ukáže-li se, že jejich pobyt tam nelze připustiti z ohledů na veřejný pořádek nebo bezpečnost. Zákon rozlišuje tento případ vyhoštění cizinců zcela přesně od policejního vyhoštění dle odst. 1 a 2 uvedeného paragrafu a připouští je zcela všeobecně, aniž stanovil jiných předpokladů, než že pobyt cizinců v území státním je neslučitelný s obecným zájmem na zachování veřejného pořádku a bezpečnosti.

Zákonnou podmínkou vyhoštění cizince jest tedy jen existence a zjištění takových skutečností, z nichž dle jejich povahy a obsahu lze dovozovati, že by další pobyt osoby, o niž jde, ohrožoval veřejný pořádek a bezpečnost.

Žalovaný úřad dle svého rozhodnutí a administrativních spisů opřel vyhoštění stěžovatelovo o okolnosti, že stěžovatel vyvíjí neoprávněně lékařskou činnost, neboť pořádá přednášky o telepatii a hypnose a v ordi-

nacích nemocným udílených léčí nemoce v hypnose. Vzhledem k 1., 2. a 9. odstavci dekretu dvorské kanceláře ze dne 26. října 1845 (vyhlášeného ve sbírce polit. zák. č. 138), jakož i vzhledem k tomu, že produkce hypnotické a telepatické vedly pro ohrožování veřejné bezpečnosti až k jejich záповědi nařízením zemské politické správy v Praze ze dne 26. července 1919 č. 209.382, nelze pochybovati o tom, že uvedené skutečnosti jsou opravdu způsobilé, aby ohrozily veřejný pořádek a bezpečnost ve státě.

Jest tedy jen otázkou, zdali tyto skutečnosti, jimiž jest nejvyšší správní soud zásadně dle § 2 zák. o nejvyšším správním soudě a paragrafu 6, odst. 1 zák. o správním soudě vázán, a jež tedy věcně nemůže přezkoumávati, jsou vzhledem k 2. odst. § 6 zákona o správním soudě bezvadně zjištěny. Po této stránce však závad neshledal.

Výtka vadnosti řízení z toho důvodu, že stěžovatel nebyl slyšen o obviněních a důvodech podezření a nebyla mu dána příležitost k obraně, jest v plném odporu se spisy. Byl stěžovatel 30. dubna 1918 před vydáním vyhošťovacího nálezu slyšen, sděleno mu zamýšlené opatření i jeho důvody a skutečnosti shora uvedené. Stěžovatel toliko namítl, že nevěří, že se může jeho vyhoštění provést. Ve věci pak doznal, že vypomáhá chudým lidem a že za léčení neběře úplaty, jen od pacientů placení schopných že vybírá malý peníz ve prospěch vojínů-invalidů. Doznal tedy jak sdělený mu způsob léčení, tak i nedostatek oprávnění svého k tomu. Proto jest tato výtka neodůvodněná.

Jiných výtek proti zjištění skutkového podkladu stěžovatel neuvedl a ani nejvyšší správní soud neshledal v řízení oněch vad, k nimž musí dle § 6, odst. 2 zák. o správním soudě z moci úřadu přihlížeti a proto jsou skutečnosti ony bezvadně zjištěny.

Stížnost sice pokouší se otrásti materiální pravdou těchto skutečností, tvrdíc, že po naříkaném rozhodnutí byl stěžovatel okresním i krajským soudem v Liberci osvobozen od obžaloby pro přestupek § 343 tr. z., že po živnostensku provozoval nedovoleně lékařství.

Avšak faktum »živnostenského« nedovoleného provozování lékařství žalovaný úřad nevzal jako zjištěný skutkový důvod svého rozhodnutí, nýbrž jen nedovolené provozování vůbec, ovšem za hořejších, veřejný pořádek a bezpečnost ohrožujících okolností. Proto není tato námitka s to, aby otrásla naříkaným rozhodnutím; právě tak a z téhož důvodu ani námitka, že pouhé pořádání dovolených představení v oboru suggescie neohrožuje veřejný pořádek a bezpečnost.

Ježto tedy skutkový podklad jest bezvadně zjištěn a po zákonu plyne z něho naříkaný výrok, bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 345.

Zabírání bytů: I. Proti vyhlášce obce, která uvádí ve veřejnou známost zmocnění udělené jí dle čl. I. odst. 1 vlád. nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n., mohou vlastníci domů, třeba nebyli individuálně vrozuměni, podat odpor dle § 24 cit. nař., překročí-li obsah vyhlášky meze zmocnění dané zákonem co do práva vlastníků pronajímati byty v domech jim patřících. — **II.** Osoba, jež se nezúčastnila řízení správního, není oprávněna podat stížnost k nejv. správ. s.